

Pastoraal Hoekje week 45 2018

Geen 11-11 zonder 7-11.

In de eerste week van november, na Allerheiligen en Allerzielen, kent onze kalender een drietal bijzondere Heiligen: op 3 november St. Hubertus, op 7 november St. Willebrord en op 11 november St. Martinus. De eerste is bekend van de welbekende hubkes, die volgens de overlevering bescherming bieden tegen hondsdolheid.

Sint Maarten is in grote delen van West-Europa bekend van de lampionnoptocht. In delen van Noord-Brabant, en zeker ook in het Bergse, is hij echter in bekendheid en populariteit voorbijgestreefd door een andere 11-11.

St. Willebrord is misschien wel de minst bekende van de drie. Voor de Nederlandse kerkprovincie is hij echter van onschatbare betekenis. Hij bracht immers het geloof naar ons land.

Zonder hem zou er nu geen Nederlandse Kerk zijn. In die zin staan wij allemaal op zijn schouders.

In zekere zin zou je ook kunnen zeggen dat er zonder de Heilige Willebrord ook geen vastenavond zou zijn geweest. Ons geloof gaat aan bijna alle feesten en tradities in Nederland vooraf.

De feesten zijn gebleven en hebben soms een ander karakter gekregen. De Heiligen zijn echter steeds verder naar de achtergrond verdrongen. Ze zeggen ons steeds minder, ze verliezen aan betekenis.

Maar ik denk dat we juist nu grote behoefte hebben aan nieuwe voorbeelden.

Mensen die ons de weg tonen van vrede en verdraagzaamheid, van leven in verbondenheid met Jezus. Nieuwe Heiligen, van deze tijd, voor deze tijd. Mensen op wiens schouders volgende generaties mogen staan.

Wie kan er voor ons zo een Heilige zijn? En voor wie kunnen wij een Heilige zijn?
diaken Anton Janssen

Pastoraal Hoekje week 44 2018

Allerzielen

Rond de dag van Allerzielen trekken veel families naar de begraafplaatsen en columbaria om daar hun geliefden te gedenken. Graven worden speciaal voor deze gedachtenis schoongemaakt en voorzien van bloemen of planten. Voor veel katholieken past Allerzielen goed bij de herfst. De kortere dagen, de kilte en de vallende bladeren bevorderen het nadenken over dood, verlies en rouw. We staan weer even stil bij ons eigen leven en zoeken steun en troost bij het herdenken van onze geliefden, die ons in de dood zijn voorgegaan.

Zo staan de eerste dagen van november in de kerk in het teken van de doden. De heiligen van weleer en de heiligen van onze dagen. De dood van geliefden trekt een streep door ons bestaan, die zich niet laat wegpoetsen. Het scheidt ons leven in hoe het was toen diegene nog leefde en hoe het voortaan zal zijn zonder hem of haar. Maar elke herinnering aan onze doden is als een gloeiend lichtpuntje: we koesteren het, warmen ons eraan. Het is dit licht dat groeien wil. Het is het leven zelf dat, ondanks onze verliezen, aan het licht wil komen.

Op vrijdagavond 2 november herdenken wij in de vieringen om 19.00 uur in beide kerken de overledenen uit onze parochie van het afgelopen jaar, waarvan wij kerkelijk afscheid hebben genomen in de avondwake, de uitvaart of in een viering in crematorium of aula. Iedereen is uiteraard van harte welkom om mee te vieren op deze speciale dag van Allerzielen.

Diaken Jan Foesenek

Pastoraal Hoekje week 43 2018

Mgr. Romero leeft!

Lieve mensen.

Dat was mijn ervaring in Rome op 13 en 14 oktober. Ik mocht een wake meemaken op de vooravond van de heiligverklaring van de bisschop van de armen uit Latijns Amerika. De viering, die een uur later begon dan was aangekondigd, heeft me diep geraakt en ontroerd. Toen ik op het Moller studeerde werd Oscar Romero op 24 maart 1980 tijdens de eucharistieviering vermoord. Dat maakte een diepe indruk op mij en zovelen. Hoe kon dit gebeuren?

Tijdens zijn uitvaart in de kathedraal van San Salvador vonden 40 mensen de dood. Ik kon en kan dit niet bevatten.

Ik ben over zijn werk en leven gaan lezen en mijn bewondering werd alleen maar groter. Na zijn dood leefde hij voort in zijn mensen. "mij kunnen ze doden, maar niet de stem van de gerechtigheid. Ik zal verrijzen in mijn volk" sprak de bisschop. Zijn woorden werden waarheid. Nog altijd putten gelovigen hoop en kracht uit woorden en het leven van Oscar Romero.

Aan het einde van de viering deelden we met elkaar: Romero leeft, leve Romero met zang en lichtjes.

De andere morgen onder een stralende zon verklaarde paus Franciscus bisschop Romero heilig. Hij droeg de singel (koord) die Romero droeg toen hij vermoord werd. Dit gebaar ontroerde me en de trots van de 5000 Salvadorianen die naar Rome konden komen. Duizenden anderen volgden de plechtigheid op TV.

De dagen in Rome lieten me ervaren dat de kerk leeft en dat ze hoop kan bieden aan mensen in situaties die voor ons onvoorstelbaar zijn.

Het geeft me de moed en kracht om met hart en ziel met zovelen te blijven bouwen aan onze parochie en te luisteren naar onze medemens in nood.

Mgr. Romero leeft; Leve mgr. Romero!

Pastoor Paul Verbeek

Pastoraal Hoekje week 42 2018

“Er gaat niets boven terugkeren naar dezelfde plek om te ontdekken hoe je zelf bent veranderd”.

Die prachtige zin las ik jaren geleden in een boek en heb ik sindsdien altijd onthouden. En hoe vaak is die zin niet waar? Bij een reünie, als je nog eens teruggaat naar een oude vakantieplek, maar ook nu, voor mij, nu ik weer begin met werken in de Lievevrouweparochie na mijn zwangerschapsverlof.

Je ziet bij terugkeer natuurlijk eerst wat er op de plek zelf veranderd is. En in de parochie is dat heel wat. Pastor Mary die vertrekt, diaken Anton die komt werken. Een mooi opgeknapt Praathuis, heel wat jubilea die inmiddels achter de rug zijn. Maar als je verder kijkt merk je dat je zelf ook veranderd bent. Omdat mijn man en ik een dochtertje hebben gekregen is bij ons thuis alles anders. Maar het is vooral in mijn hart anders. Thuiskomen na het werk is nu extra leuk! En werken is nu een goede afwisseling van het zorgen thuis. Ik heb er veel zin in om weer aan de slag te gaan, op te trekken met tieners en jongeren en mijn taken weer op te pakken. Ik hoop u snel weer te zien!

Fredi Hagedoorn, pastoraal werkster

Pastoraal Hoekje week 41 2018

Wat houd je tegen om Jezus te volgen?

Een rijke jongeman stelt aan Jezus een hele belangrijke vraag, namelijk wat je moet doen om het eeuwig leven te verwerven. En met Jezus' antwoord is hij niet bepaald blij: verkoop alles wat je hebt. En ook de apostelen snappen het niet, dus herhaalt Jezus zijn boodschap: een kameel kruipt nog eerder door het oog van de naald dan dat een rijke in de hemel komt. Zijn leerlingen zijn verbijsterd. Dat is gewoon onmogelijk!

Hoe kijken wij nu, 2000 jaar later, naar dit verhaal?

Lijkt het ook voor ons een onmogelijke opdracht? Maar al te gemakkelijk nemen we de positie van een van de apostelen in. We denken dat het niet om onszelf gaat. Het gaat om die ander. We staan er bij, kijken ernaar en denken: gelukkig ben ik niet zo rijk, voor mij geldt dit niet.

Maar waar het om gaat, is dat ook wij die vraag aan Jezus durven stellen: Wat moet ik doen om in de hemel te komen? En het gaat ook om wat we dan vervolgens met Zijn antwoord doen. We kunnen er van schrikken, verbijsterd raken en het opgeven en weglopen. Of we proberen op te geven wat Jezus van ons vraagt. Om los te laten wat ons van God afhoudt.

Dat is niet eenvoudig, en het lijkt soms een onmogelijke opdracht. Maar we weten en geloven ook dat we het niet alléén hoeven doen. Met Gods hulp zal het lukken, want voor Hem is immers niets onmogelijk. Dat wij vanuit een gelovig vertrouwen antwoord mogen geven op wat Jezus ons vraagt.

Diaken Anton Janssen

Pastoraal Hoekje week 40 2018

Bedankt en tot ziens....

Aanstaande zaterdag, 6 oktober, is het dan zover. Na een maand van opstarten van het nieuwe werkjaar, verwelkomen van een nieuwe collega en afscheid nemen van een andere collega, breekt eindelijk het moment aan dat ook ik definitief voor het laatst met mijn collega's van de Lievevrouweparochie in de Lourdeskerk op het priesterkoor mag staan. De afgelopen maand heb ik nog veel mensen mogen ontmoeten, handen mogen schudden, werk overgedragen en steeds vaker kwam de vraag naar boven, wat is dat eigenlijk: 'Afscheid nemen'.

Ik ga toch niet naar het andere eind van de wereld. Voor mij is deze tijd van afscheid nemen vooral een tijd geworden om samen terug te kijken, naar alles wat we samen hebben beleefd, hoe we op weg zijn gegaan en uit zijn gekomen waar we nu zijn. En dan komt er vooral een gevoel van dankbaarheid naar boven. Dankbaarheid voor die acht jaar dat ik met u heb mogen optrekken, een stukje met u heb mogen meelopen. Bedankt voor het vertrouwen, voor alles wat we samen mochten delen: van uw leven, van mijn leven, van onze inspiratie, ons geloof, onze twijfels, vragen, dromen.... Het klopt, zaterdag 6 oktober zal ik in de viering van 17.00 uur voor het laatst als pastoraal werkster van de Lievevrouweparochie aanwezig zijn, in een viering voor jong en oud een viering van vriendschap en verbondenheid om alleen maar tegen u te kunnen zeggen: 'Bedankt en tot ziens !'
Mary Zopfi-de Bruijn,
pastoraalwerkster Lievevrouweparochie

Pastoraal Hoekje week 39 2018

Met Vlag en Wimpel!

De Lievevrouweparochie is geslaagd met vlag en wimpel. Ik zal deze waardering uitleggen. Een april kwam ik ter vervanging van pastor Fredi voor vier maanden naar Bergen op Zoom. Het was een belangrijke stap voor mij. Ik was aan het opkrabbelen na een periode van afwezigheid. Ik had behoefte aan een andere werkomgeving. De centrale vraag was: Zou ik in Bergen op Zoom mijn oude vertrouwde werkenergie en thuisgevoel in mijn werk als pastor weer terugvinden?

Door omstandigheden werden de vier maanden uitgebreid tot zes maanden. De afgelopen maanden zijn voorbij gevlogen. Ik heb mijn energie en mijn roeping weer gevonden! Ik wil u daar hartelijk voor bedanken. In het bijzonder de tieners en leiding van On the Move, de jongeren van The Next Step, iedereen die betrokken is bij het vormsel, de dagelijkse vrijwilligers op de pastorie en mijn collega's in het pastoraal team. U heeft mij met open armen ontvangen. Ik had dat nodig. Ik had best nog wat langer willen blijven hangen. De Lievevrouweparochie is een fijne werkplek en werkgever. Tegelijkertijd kijk ik uit naar mijn nieuwe pastorale taak: catechese en diaconie rondom jonge gezinnen in de Catharinaparochie van Oosterhout. Daar wil ik wel aan toevoegen dat ik een geluk heb: Ik ben nog jong, misschien kom ik nog wel eens terug als pastor in de Lievevrouweparochie

Met dankbare groet,
Annemiek Buijs – Tuytelaars
pastoraal werker

Pastoraal Hoekje week 38 2018

Vrede toen en nu?

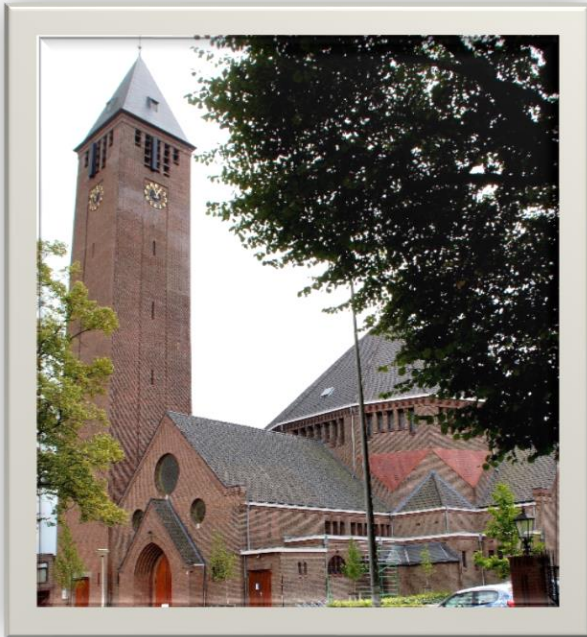
Midden in de jaarlijkse vredesweek, die wij als christenen dit jaar vieren van 16 t/m 23 september lezen we het komend weekend een bijzonder gedeelte van het evangelie van de evangelist Marcus. Wat daarin gebeurt, treffen wij ook vaak aan in ons leven, in ons gezin, in ons werk, in het verkeer; kortom in ons omgaan met elkaar in onze huidige samenleving. Twee duizend jaar geleden was het blijkbaar niet veel anders.

Het blijkt dat Jezus in die tijd bij thuiskomst in Kafarnaüm haarfijn aanvoelt, welke strijd er onderweg tussen zijn leerlingen heeft plaatsgevonden. Ze hadden ruzie gemaakt over wie de grootste, de belangrijkste, de beste onder hen was. Jezus weet - net als wij -, dat niemand van eerzucht en jaloezie gelukkiger wordt. Die halen namelijk levensvreugde en levensadem weg. Jezus weet net als wij, dat twist en tweedracht ons verder afbrengen van elkaar, van onszelf, van God. En Hij wijst ons de weg om boven die onderlinge machtsstrijd uit te groeien, om daar boven te staan.

Wanneer wij mensen naar Jezus' hart willen zijn, wanneer wij werk willen maken van vrede en gerechtigheid, dan moeten we niet haantje de voorste willen zijn of ons zo gedragen als zouden wij het allemaal het beste weten en doen. Enige bescheidenheid siert de mens. Het gaat bij Jezus in de samenleving, die Hij voor ogen heeft, om een andere levenshouding, om op een andere wijze in het leven te staan. Het gaat erom dat we consequent en radicaal al ons egoïsme, eerzucht en jaloezie proberen uit te bannen, te overwinnen, omdat het niet om onszelf gaat, maar om ons allen, niemand uitgesloten. En dat is makkelijker gezegd dan gedaan, want vrede is blijkbaar zo eenvoudig nog niet ...

Diaken Jan Foesenek - R.-K. Lievevrouweparochie

Pastoraal Hoekje week 37 2018

Feest 90 jaar Kerk Onze Lieve Vrouw van Lourdes

Op zaterdag 15 september vieren we om 19.00 uur in de Lourdeskerk op bijzondere wijze het feest van Onze lieve Vrouw van Smarten. Tijdens dit feest vieren we dat onze kerk 90 jaar jong is.

We doen dit met een speciale eucharistieviering uit dankbaarheid en lichtprocessie en dat op de vooravond van de Brabantstoet, de grootste stoet van onze provincie, die door onze stad zal trekken op zondag 16 september met 100 groepen en meer dan 1000 deelnemers. Graag brengen we op deze vooravond een speciale hulde aan Maria met licht en bloemen.

We danken de moeder van de Heer om haar bescherming en voorspraak voor onze parochie en stad.

Ook zal het Lourdesbeeld op de voorgevel van de oude noodkerk gezegend worden. Het is bijzonder om op deze wijze dit jubileum van onze parochiekerk te vieren en ik hoop dat we met velen zijn.

U bent allen meer dan van harte welkom.

Na de eucharistieviering kunnen we elkaar ontmoeten onder het genot van koffie en thee en een passende traktatie.

Graag tot 15 september om 19.00 uur in onze jarige Kerk Onze lieve Vrouw van Lourdes.

Pastoor Paul Verbeek

Pastoraal Hoekje week 36 2018

Een verfrissende regenbui

Afgelopen week fietste ik door de stromende regen. In plaats van dat ik zat te balen dat ik geen regenjas bij had om de regen tegen te houden, genoot ik bijna van iedere regendruppel die op mij neerkwam. Na die hele mooie droge zomer was dit water meer dan welkom en voelde het als een frisse douche. Ik weet niet hoe het u vergaat, maar door die paar regenbuien van de afgelopen weken zie ik alles om mij heen weer een beetje tot leven komen en dat doet mij goed.

Het gras wordt weer groen, de bloemen komen voorzichtig weer tevoorschijn. Tegelijkertijd komen we thuis met ons gezin ook weer in ons vertrouwde ritme. De eerste weken is het even zoeken en is het ook wel heel veel op school, op ons werk en thuis dat weer op elkaar afgestemd moet worden. Maar als we met zijn allen het ritme weer gevonden hebben, dat is nu bijna, voelt dat als heel prettig. Alleen in de parochie is het zoeken en dat zal deze maand wel blijven. Want hoewel ik het heel fijn vind om iedereen weer te zien en te horen. En we weer volop bezig zijn met wat er het komend jaar allemaal staat te gebeuren, dringt het steeds meer tot mij door dat ik er vanaf 6 oktober niet meer bij zal zijn, om mijn steentje bij te dragen. Dat is even wennen. Want u zult het misschien al gehoord hebben, ik ga vanaf 1 oktober werken 'dicht bij huis', in Roosendaal. Niet meer iedere dag in de auto maar sportief op de fiets. Na acht jaar is het goed om van werkplek te wisselen, nieuwe uitdagingen aan te gaan. Maar toch voelt het nu even anders. Ik zal de vele vertrouwde gezichten en gewoonten gaan missen van parochianen, vrijwilligers, collega's. Deze weken loopt bijna iedere ontmoeting uit op een terugkijken maar ook op een vooruit kijken. Want gelukkig komt er nieuwe pastor bij, die samen met Paul, Jan en Fredi die goede dingen die we samen op hebben gezet weer verder brengen.

Aanstaande zondag vieren we de start van een nieuw werkjaar. Levend water staat centraal, water dat leven geeft, als het kan stromen, als het niet vast of tegengehouden wordt. Levend water wat altijd zijn weg vindt, het is aan ons om het te laten stromen. Mogen we ook dit jaar elkaar inspireren om die weg te blijven volgen soms achter elkaar, soms naast elkaar in ieder geval in gedachten met elkaar.

Mary Zopfi-de Bruijn, pastoraal werkster Lievevrouweparochie